

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jacek Grela (przewodniczący)

SSN Marcin Łochowski (sprawozdawca)

SSN Kamil Zaradkiewicz

w sprawie z powództwa T. sp. z o.o. w C.
przeciwko B. sp. z o.o. sp.j. w W. i P. sp. z o.o. sp.k. w W.
o zwalczanie nieuczciwej konkurencji,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 23 lutego 2022 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 14 stycznia 2019 r., sygn. akt VII AGz [...],

**uchyla zaskarżone postanowienie oraz poprzedzające je
postanowienie Sądu Okręgowego w W. z dnia 12 lipca 2018 r.,
sygn. akt XXVI GC [...] i przekazuje sprawę Sądowi Okręgowemu
w W. do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach
postępowania kasacyjnego i zażaleniowego.**

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 14 stycznia 2019 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił zażalenie na postanowienie częściowe Sądu Okręgowego w W. z 12 lipca 2018 r. odrzucające pozew T. sp. z o.o. w C. skierowany przeciwko B. sp. z o.o. sp.k. w W. i P. sp. z o.o. sp.k. w W. Odrzucenie nastąpiło w części, tj. co do pozwanego B. sp. z o.o. sp.k. w W. w zakresie pkt I ppkt 1-4 żądania pozwu, tj.

wydawania, oferowania i wprowadzania do obrotu czasopism krzyżówkowych, opatrzonych okładkami, na których w górnej połowie, w miejscu przeznaczonym zwyczajowo dla tytułu, znajduje się:

1) pisana w dwóch wierszach kompozycja złożona z rozmieszczonego po łuku słowa „panoram” lub „panoramicznych” oraz umieszczonej pod nim liczby X. lub jej wielokrotności;

2) pisana w dwóch wierszach kompozycja składająca się ze słowa „panoram” lub „panoramicznych”, pod którym umieszczono liczbę X. lub jej wielokrotność;

3) kompozycja oparta na wykorzystaniu liczby X. lub jej wielokrotności oraz słowa „panoram” lub „panoramicznych”;

4) liczba X. lub jej wielokrotność, pełniąca funkcję identyfikacji pochodzenia czasopisma, w tym w szczególności tytułu prasowego.

Postanowienie to zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

Powód w 2005 r. wniósł przeciwko spółkom B. i P. pozew do Sądu Okręgowego w W., domagając się:

1) zakazania pozwanym wprowadzania do obrotu czasopism oznaczonych za pomocą cyfr arabskich, tworzących liczbę „X.” lub jej wielokrotność;

2) zakazania pozwanym wprowadzania do obrotu czasopism oznaczonych za pomocą cyfr arabskich, tworzących trzycyfrowe liczby w połączeniu ze słowem „.” lub „P.”;

3) nakazania pozwanym wycofania z obrotu czasopism oznaczonych w wyżej wskazany sposób, w szczególności tytułów „C.”, „C.”, „C.”, „C.”, a ponadto złożenia przez pozwanych odpowiedniego oświadczenia, zasądzenia odszkodowania, zwrotu bezpodstawnie uzyskanych korzyści i nakazania B. wycofania z Urzędu Patentowego RP zgłoszeń znaków towarowych.

Sąd Okręgowy w W. oddalił powództwo, zaś skutek złożenia apelacji od tego orzeczenia wyrok ten został uchylony i sprawa została przekazana do ponownego rozpoznania. Następnie Sąd ten ponownie oddalił powództwo. Z kolei

Sąd Apelacyjny w (...) na skutek apelacji powoda wyrokiem z 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I ACa (...), zmienił wyrok Sądu Okręgowego w ten sposób, że zakazał pozwanym wprowadzania do obrotu i nakazał im wycofanie z obrotu czasopism krzyżówkowych oznaczonych tytułami charakteryzującymi się tym, iż wyeksponowanym graficznie ich członem jest zestawienie złożonych z cyfr arabskich wszelkich liczb trzycyfrowych bądź większych, będących wielokrotnością liczby „X.”, ze słowem „panoramicznych” lub „panoram” oraz tym, że w określonym wyżej zestawieniu liczba znajduje się nad słowem i graficznie nad nim dominuje, stanowiąc najbardziej dostrzegalny element tytułu; nakaz w szczególności dotyczył tak oznaczonych czasopism pozwanych: „C.”, „C.”, „C.”, „C.”. Sąd Apelacyjny oddalił natomiast dalej idące powództwo i oddalił w pozostałym zakresie apelację spółki T.. Dokonując wykładni tego wyroku, Sąd Apelacyjny w (...) wskazał, że orzeczenie dotyczy tytułów charakteryzujących się łącznie wszystkimi cechami opisanymi w tym fragmencie, tj. tytułów, w których wskazane liczby i słowa występują w określonym w wyroku układzie graficznym.

Po wydaniu tego wyroku spółka P. zmieniła układ graficzny okładek czasopism z serii „C.” w ten sposób, że u samej góry okładki centralnie umieszczony został napis „C.”, poniżej którego centralnie umieszczony był napis „zawiera”, pod którym znajdowała się liczba „X.” lub jej wielokrotność pisana znacznie większą czcionką niż pozostałe napisy, przy czym ostatnie zero w liczbie „X.” lub jej wielokrotności okalał napis „panoram” pisany wielokrotnie mniejszą czcionką.

Na skutek wszczętego przez powoda przeciwko P. postępowania egzekucyjnego sądy, choć dostrzegły wprowadzenie zmian do okładek czasopism, uznały, że wykonanie ww. wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 grudnia 2008 r. było pozorne. Postanowieniem z 10 października 2012 r. Sąd Rejonowy w W. nałożył na P. grzywnę za to, że wbrew zakazowi nadal wprowadzał do obrotu czasopisma krzyżówkowe oznaczone tytułami charakteryzującymi się tym, iż wyeksponowanym graficznie ich członem jest zestawienie złożonych z cyfr arabskich wszelkich liczb trzycyfrowych bądź większych, będących wielokrotnością liczby „X.” ze słowem „p.” lub „p.” oraz tym, że w określonym wyżej zestawieniu

liczba znajduje się nad słowem i graficznie nad nim dominuje, stanowiąc najbardziej dostrzegalny element tytułu.

Następnie Phoenix odstąpił od opatrywania swoich czasopism z serii „C.” takimi okładkami. Począwszy od lutego 2014 r., w kolejnych numerach wydawanych czasopism z serii „C.” P. zmienił układ graficzny okładek, w ten sposób, że u samej góry okładki centralnie umieszczony został napis „C.”, poniżej którego znajduje się centralnie umieszczony napis „panoram” rozłożony na łuku, pod którym znajduje się liczba „X.” lub jej wielokrotność napisana większą czcionką niż użyta w napisie „panoram”. Następnie P. zmniejszył na okładkach czcionkę, jaką zapisana jest liczba „X.” lub jej wielokrotność i tego rodzaju okładki są produkowane od czerwca/lipca 2014 r.

Spółka B. 18 października 2016 r. nabyła przedsiębiorstwo P., w wyniku czego nabyła m.in. prawa do wydawania czasopism z serii „C.”. Do 17 października 2016 r. B. działał w charakterze licencjodawcy praw do tytułów czasopism: „C.”. Stosowano oznaczenie liczbowe „(...)”, umiejscowione w kompozycji słowno-graficznej, w której element słowny jest umieszczony po łuku i taki wzór okładki jest w dalszym ciągu stosowany przez B..

Wnioskiem z 14 października 2014 r. T. ponownie wszczął postępowanie egzekucyjne na podstawie wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 grudnia 2008 r. Wniosek dotyczył jednak okładek P. wydawanych w 2013 r. i na początku 2014 r. W międzyczasie P. wszczął przeciwko T. postępowanie o ustalenie, że wprowadzanie do obrotu czasopism z serii „C.”, opatrzonych okładkami w formie stosowanej po wydaniu wyroku z 17 grudnia 2008 r., nie naruszało zakazu orzeczonego w tym wyroku. Postępowanie toczyło się przed Sądem Okręgowym w W., który przed wszczęciem procesu udzielił wnioskodawcy zabezpieczenia roszczenia przez zawieszenie postępowania egzekucyjnego z wniosku T. z 14 października 2014 r. W postępowaniu tym nie doszło jednak do ustalenia, czy P. naruszył zakaz orzeczonego wyrokiem z 17 grudnia 2008 r., ponieważ Sąd oddalił powództwo z uwagi na brak interesu prawnego w ustaleniu. Postępowanie zmierzające do egzekucji wyroku z 17 grudnia 2008 r. zostało umorzone. Sąd Okręgowy uznał, że wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) określił na przyszłość strefę,

w której powód nie posiada wyłączności i w ramach której druga strona może prowadzić legalną działalność.

Pozwani wskazali, że aktualne roszczenia powoda w zakresie, w jakim powód domaga się od P. zaprzestania wprowadzania do obrotu kompozycji składającej się ze słów „p.” lub „p.” oraz liczby X. lub jej wielokrotności, wchodzą w zakres materii prawomocnie osądzonej. Wprowadzone obecnie do obrotu czasopisma z serii „C.” nie naruszają postanowień wyroku (...).

Powołując się na art. 199 § 1 pkt 2 i art. 366 k.p.c., Sąd Okręgowy podkreślił, że powaga rzeczy osądzonej obejmuje w zasadzie tylko strony procesu, w tym następcę prawnego strony procesowej na zasadzie sukcesji uniwersalnej i syngularnej. Ta przesłanka w niniejszym postępowaniu jest spełniona. Stronami postępowania w „sprawie wrocławskiej” były T., P. i B., a tożsame strony występują w tej sprawie. O wystąpieniu stanu powagi rzeczy osądzonej rozstrzyga nadto tożsamość podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia. Nowe okoliczności, czyli podstawa faktyczna powstała po uprawomocnieniu się orzeczenia, uzasadnia nowy pozew. W tej sprawie powód powołuje się na zmienione okoliczności faktyczne wskazując, że zmiana nastąpiła już po uprawomocnieniu się wyroku w poprzedniej sprawie. Zmiana ta miała miejsce w maju 2014 r. w postaci wykorzystania przez pozwanych tytułu w formie oznaczenia numerycznego (...) oraz rozmieszczonego po łuku (w odrębnym rzędzie) oznaczenia słownego „p.”. W ocenie Sądu Okręgowego żądanie w sprawie, w której wyrok wydał Sąd Apelacyjny w (...), dotyczące zakazania wprowadzania do obrotu czasopism oznaczonych za pomocą cyfr arabskich, tworzących trzycyfrowe liczby w połączeniu ze słowem „p.” lub „p.”, mieści w sobie żądania z niniejszej sprawy z pkt 1-4, jest uszczegółowieniem tego żądania. Obecnie powód precyzuje, w jaki sposób powyższe oznaczenia nie powinny być umieszczane. W ocenie Sądu Okręgowego aktualna winieta czasopism pozwanego „C.” jest wykonaniem orzeczenia Sądu Apelacyjnego w (...). Niniejszy proces zmierza do ponownej oceny, w jaki ewentualny sposób pozwany może korzystać z zestawienia liczb X. i ich wielokrotności w zestawieniu ze słowem „p.”. Sąd Apelacyjny w (...) w 2008 r. nie znalazł podstaw do zakazania umieszczania słowa „p.” na łuku, mimo że w dacie orzekania strona pozwana wykorzystywała kompozycję łuku, którego końce - jak w tytułach powoda - zagięte

były ku górze. W niniejszej sprawie pozwany wprowadził już po wyroku (...) nową kompozycję tytułu, która nie narusza zakazów z tzw. wyroku (...). Faktycznie pozew w sprawie (...) został sformułowany na podstawie wówczas istniejącego stanu faktycznego, ale wyrok wydany w tej sprawie reguluje możliwość oznaczeń czasopism strony pozwanej przy użyciu słów panoram i wielokrotności liczby X.

Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że powód zarówno w sprawie zakończonej, jak i w niniejszym procesie wywodził swoje prawo z tych samych faktów, a to prowadzenia od wielu lat działalności wydawniczej i wprowadzania przez pozwanego tych samych czasopism krzyżówkowych oraz nieuprawnionego używania przez pozwanych tych samych elementów tytułu. W stosunku do bardzo szerokiego żądania powoda zakazu używania określeń liczbowych i słownych w jakimkolwiek układzie, uwzględnione zostało roszczenie w zakresie zakazu stosowania konkretnego układu tytułu, szczegółowo opisanego w sentencji wyroku, zaś w pozostałym zakresie roszczenie zostało oddalone jako niezasadne. Zatem kwestie dotyczące używania spornych oznaczeń, zostały już poddane pod osąd i powód nie może żądać wprowadzenia zakazu kolejnego choćby konkretnego układu, gdyż było to już przedmiotem postępowania.

Nadto powód zarówno w niniejszej sprawie, jak i w sprawie prawomocnie osądzonej opera swoje roszczenia na art. 3 i 10 ustawy z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji (t.j. Dz.U. z 2018 r. , poz. 419 ze zm., dalej: u.z.n.k.), a na tej podstawie prawnej sprawa została już osądzona. Zdaniem Sądu Apelacyjnego powód dąży do osiągnięcia tego samego celu postępowania co poprzednio, tj. wprowadzenia zakazu używania oznaczeń w zakresie, jaki był już przedmiotem badania, co jest niedopuszczalne z uwagi na powagę rzeczy osądzonej.

Skargę kasacyjną na to postanowienie wniósł powód, zaskarżając to postanowienie w całości i wnosząc o jego uchylenie tego postanowienia oraz postanowienia częściowego Sądu Okręgowego w W. z 12 lipca 2018 r., zniesienie postępowania w obu instancjach i przekazanie sprawy do Sądu Okręgowego w W. do ponownego rozpoznania.

Skarga kasacyjna pozwanego została oparta na podstawie naruszenia przepisów prawa procesowego, tj. art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., art. 366 k.p.c., art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c., art. 316 w zw. z art. 361 k.p.c., art. 6 k.p.c., art. 321 § 1 k.p.c. oraz naruszenia przepisów prawa materialnego, tj. art. 3 u.z.n.k, art. 10 u.z.n.k., art. 18 ust. 1 pkt 1, 2, u.z.n.k., art. 415 k.c. w zw. z art. 10 u.z.n.k, art. 24 k.c., art. 2 ustawy z dnia 30 czerwca 2000 r. Prawo własności przemysłowej (t.j. Dz.U. z 2001 r., poz. 776 ze zm., dalej: p.w.p.), art. 130 p.w.p., art. 41 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (t.j. Dz.U. z 2018 r., poz. 1191 ze zm.), art. 163 pkt 1 p.w.p.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwani wniesli o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

1. Odrzucenie pozwu na podstawie art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. może nastąpić tylko wtedy, gdy o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku lub została już prawomocnie osądzona. Sąd Apelacyjny uznał, że w niniejszej sprawie zachodzi powaga rzeczy osądzonej, uzasadniająca odrzucenie pozwu, ponieważ Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I ACa (...), wydanym w sprawie toczącej się między tymi samymi stronami, rozstrzygnął już prawomocnie w odniesieniu do tego samego przedmiotu postępowania.

Zgodnie z art. 366 k.p.c. powagą rzeczy osądzonej objęte jest tylko to, co w związku z podstawą sporu stanowiło przedmiot rozstrzygnięcia. Oznacza to, że powaga rzeczy osądzonej rozciąga się na rozstrzygnięcie o żądaniu w powiązaniu z jego podstawą faktyczną (art. 187 § 1 k.p.c.). Do przyjęcia stanu powagi rzeczy osądzonej konieczne jest więc ustalenie identyczności żądania i jego podstawy faktycznej. Ze względu na brak związania sądu wskazaną w pozwie podstawą prawną żądania (*da mihi factum dabo tibi ius*), w nauce prawa nie jest jednolicie rozstrzygana kwestia, czy konieczne jest także oparcie żądania na tej samej podstawie prawnej. W orzecnictwie Sądu Najwyższego dominuje jednak trafny pogląd, że o tożsamości roszczeń przesądza istnienie nie tylko tej samej podstawy faktycznej, ale także prawnej (zob. wyroki Sądu Najwyższego:

z 21 czerwca 2006 r., II CSK 34/06; z 13 kwietnia 2007 r., I CSK 479/06; z 6 marca 2008 r., oraz postanowienia Sądu Najwyższego: z 29 stycznia 1997 r., I CKU 65/96; z 30 listopada 2007 r., IV CSK 267/07; z 3 lutego 2010 r., II CSK 414/09; z 11 lutego 2011 r., I CSK 277/10; z 14 marca 2014 r., III CSK 124/13; z 3 kwietnia 2014 r., V CSK 249/13).

2. Tożsamość roszczeń zachodzi, kiedy sąd w obu sprawach ma orzec o tym samym, dysponując tymi samymi faktami, które mają spowodować ocenę tego samego żądania i kiedy rozstrzygnięcie jednej ze spraw oznacza rozstrzygnięcie także drugiej. O tym zaś, czy chodzi o tą samą lub inną podstawę faktyczną, a więc o ten sam lub odmienny stan faktyczny sprawy, nie rozstrzygają konkretne twierdzenia strony powodowej lub brak takich twierdzeń, lecz istnienie lub nieistnienie przed zamknięciem rozprawy okoliczności faktycznych, tj. zdarzeń lub stanów składających się na stan faktyczny, z którym norma prawna rozstrzygająca o słuszności żądania wiąże dochodzone skutki prawne (postanowienie Sądu Najwyższego z 21 listopada 2013 r., III CSK 43/13). Tożsamość podmiotowa zachodzi natomiast wtedy, gdy w obu sprawach występują te same osoby lub ich następcy prawni, chociażby w odwrotnych rolach procesowych (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 kwietnia 1999 r., III CKN 143/99).

Zatem występowanie powagi rzeczy osądzonej stanowi przeszkodę do orzekania przez sąd o tym samym, co zostało już rozstrzygnięte w uprzedniej sprawie między tymi samymi stronami na podstawie tych samych faktów (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 11 lutego 2011 r., I CSK 277/10; z 1 czerwca 2011 r., II CSK 427/10; z 4 października 2012 r., I CSK X./12; z 25 marca 2015 r., II CSK 226/14).

Co istotne podstawa sporu nie może być identyfikowana „z podstawą roszczenia”, ponieważ ta druga nie obejmuje stanowiska innych podmiotów występujących w sprawie, ani z pojęciem „podstawa faktyczna i prawna orzeczenia”, gdyż te określenia oznaczają jedynie motywy takiego a nie innego rozstrzygnięcia (np. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 listopada 2013 r., V CSK 515/12). Podstawa sporu to zespół okoliczności faktycznych, które charakteryzują stosunek prawny pomiędzy stronami, i z których powód (wnioskodawca) wywodzi swe

roszczenie. W zakres zatem pojęcia „podstawa sporu” wchodzi tylko te fakty, które według hipotezy zastosowanych norm prawnych zadecydowały o dokonanym rozstrzygnięciu.

Zatem do uznania, że sprawa została prawomocnie osądzona, a więc, iż istnieją podstawy do odrzucenia nowego pozwu (art. 199 § 1 i art. 366 k.p.c.), nie wystarcza samo stwierdzenie, iż w obydwu sprawach chodzi o to samo roszczenie i że identyczne są podmioty obydwu postępowań; mimo bowiem identyczności stron i dochodzonego roszczenia stan rzeczy osądzonej nie występuje, jeżeli uległy zmianie okoliczności faktyczne relewantne dla dochodzonego roszczenia (wyrok Sądu Najwyższego z 18 kwietnia 1980 r., IV CR 85/80, OSNC 1980, nr 11, poz. 214).

3. Sądy *meriti* trafnie oceniły, że powód w pozwie wniesionym do Sądu Okręgowego w W. sformułował żądanie mieszczące się w zakresie wcześniejszego żądania objętego pozwem wniesionym do Sądu Okręgowego w W.. W tym drugim pozwie powód domagał się bowiem zakazania pozwanym wprowadzania do obrotu czasopism oznaczonych za pomocą cyfr arabskich tworzących (1) liczbę „X.” lub jej wielokrotność, (2) trzycyfrowe liczby w połączeniu ze słowem „P.” lub „P.”. Roszczenie zakazowe obejmowało więc każdy tytuł spełniający te cechy. W wyroku z 17 grudnia 2008 r., sygn. akt I ACa (...), Sąd Apelacyjny w (...) powództwo częściowo uwzględnił, a w pozostałym zakresie je oddalił. W konsekwencji wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) stwarza powagę rzeczy osądzonej w odniesieniu do całości żądania objętego pierwszym chronologicznie pozwem.

Natomiast pozwem wniesionym w rozpoznawanej sprawie powód zażądał zakazania m.in. wydawania, oferowania i wprowadzania do obrotu czasopism krzyżówkowych, opatrzonych okładkami, na których w górnej połowie w miejscu przeznaczonym zwyczajowo dla tytułu znajduje się (1) pisana w dwóch wierszach kompozycja złożona z rozmieszczonego po łuku słowa „p.” lub „p.” oraz umieszczonej pod nim liczby X. lub jej wielokrotności; (2) pisana w dwóch wierszach kompozycja składającą się ze słowa „p.” lub „p.”, pod którym umieszczono liczbę X. lub jej wielokrotność; (3) kompozycja oparta na wykorzystaniu liczby X. lub jej wielokrotności oraz słowa „panoram” lub

„panoramicznych”; (4) liczba X. lub jej wielokrotność, pełniąca funkcję identyfikacji pochodzenia czasopisma, w tym w szczególności tytułu prasowego.

Nie ulega wątpliwości, że żądania sformułowane w pozwie skierowanym do Sądu Okręgowego w W. mieszczą się w zakresie żądań objętych pozwem wniesionym do Sądu Okręgowego w W.. O ile w drugiej z tych spraw żądania miały bardzo szeroki zakres (odnosząc się do każdego tytułu zawierającego liczbę „X.” lub jej wielokrotność oraz trzycyfrowe liczby w połączeniu ze słowem „P.” lub „P.”), o tyle w kolejnym pozwie żądania te zostały uszczegółowione, nie wykraczając jednak poza zakres żądań sformułowanych w pierwotnej sprawie.

4. Nie są uzasadnione zarzuty skargi kasacyjnej, że przeszkodą dla uznania istnienia negatywnej przesłanki procesowej w postaci powagi rzeczy osądzonej jest brak tożsamości stron w obu procesach. Nie ulega wątpliwości, że strony w obu postępowaniach są tożsame i nie zmieniają tego odmienne relacje prawne istniejące aktualnie między pozwanymi.

Podobnie chybione są wywody skargi kasacyjnej dotyczące odmiennej podstawy prawnej obu powództwo. Sąd Apelacyjny w (...) udzielił powodowi ochrony na podstawie art. 3 i 10 u.z.n.k. Natomiast w uzasadnieniu pozwu w niniejszej sprawie powód jako podstawę prawną powództwa wskazuje art. 3 u.z.n.k. Trudno więc w tej sytuacji przyjąć, że jest do odmienna podstawa prawna powództwa.

5. Rację ma jednak skarżący, że żądanie pozwu wniesionego do Sądu Okręgowego w W. jest oparte na innej podstawie faktycznej niż wyrok wydany przez Sąd Apelacyjny w (...). Podstawą faktyczną udzielenia ochrony powodowi w pierwszej sprawie było wydawanie czasopism opatrzonych konkretnym tytułem w określonym czasie przed wydaniem wyroku. Po wydaniu wyroku przez Sąd Apelacyjny na spornych czasopismach umieszczane są już tytuły o innej treści i wyglądzie. Mając na uwadze, że Sąd Apelacyjny w (...) orzekał, uwzględniając stan faktyczny istniejący w chwili zamknięcia rozprawy (art. 316 § 1 k.p.c.), z oczywistych względów nie mógł w ramach podstawy faktycznej rozstrzygnięcia odnieść się do treści i wyglądu tytułów używanych przez pozwanych po wydaniu wyroku. Oznacza to, że przedmiotem oceny w niniejszej sprawie musi być odrębne

(nowe) zachowanie pozwanych, inne od będącego podstawą pierwszego pozwu, polegające na wydawaniu czasopism, opatrzonych innym tytułem niż ten, który był wykorzystywany przed wydaniem wyroku Sądu Apelacyjnego w (...). W konsekwencji ocena zasadności roszczenia powoda opartego na przepisach u.z.n.k. nie musi być tożsama.

Nie bez znaczenia jest też upływ czasu. Drugi pozew został wniesiony po 10 latach od wydania wyroku Sądu Apelacyjnego w (...). Rację ma powód, że w tym czasie rozpoznawalność danego tytułu, jego renoma itp., a także relacje na rynku takich czasopism - a więc okoliczności istotne z punktu widzenia zastosowania art. 3 u.z.n.k. i kwalifikacji zachowania pozwanych jako czynu nieuczciwej konkurencji - uległy naturalnej zmianie. Również ta okoliczność przemawia za przyjęciem, że żądanie w niniejszej sprawie opiera się na odmiennej podstawie faktycznej niż rozstrzygnięcie Sądu Apelacyjnego w (...).

Skoro podstawą faktyczną powództwa w niniejszej sprawie jest odmienny stan faktyczny (inne zachowanie pozwanych, zmienione okoliczności rynkowe, inaczej postrzegana rozpoznawalność tytułu itp.), to oznacza to, że wyrok Sądu Apelacyjnego w (...) z 17 grudnia 2008 r. nie stwarza stanu powagi rzeczy osądzonej w odniesieniu do tego powództwa, mimo tożsamości żądania i stron. Tym samym nie było przesłanek do zastosowania art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. Już zatem tylko ta okoliczność stanowi podstawę do uchylenia zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu Okręgowego i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania, bez konieczności odnoszenia się do pozostałych zarzutów sformułowanych w skardze kasacyjnej.

6. Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398¹⁵ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 108 § 2 k.p.c.

jw